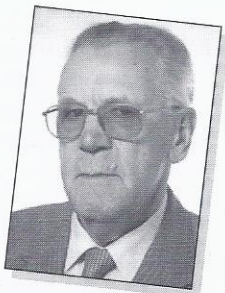

Et tilbageblik...

Af Sigvard Abildskov

Erindringer fra mit medvirken til Inseminørforeningens ve og vel ligger efterhånden vagt. År og mange dage er gået siden hin efterårsdag i 1956, da jeg blev valgt ind i bestyrelsen!

Vi havde i min kvægavlsforening i Kolding valgt 2 mand til at varetage vores interesse over for den lokale foreningsbestyrelse, det var også sådan i andre foreninger, uden at disse inseminører var kendt af andre end på lokalplan.

Det var først senere at man drog nytte af disse tillidsmænd i Inseminørforeningen, hvor der så ved samkaldte tillidsmandsmøder kunne skabes mere kontakt og indsigt om forholdene i de enkelte kvægavlsforeninger - og de var forskellige.

Aflønningen gik ud fra en grundlønsspris på 4.000 kroner, som en inseminør skulle kunne leve af, men køerne var ikke ligelig fordelt landet over. Visse steder var de mere centreret end andre steder og dette indebar, at man arbejdsomt kunne overkomme et større antal køer, men til hvilken pris - der stod striden.

Kørslen, som var en ret stor del af vores arbejdsdag, var ikke problemfri, det gjaldt takster og beskatning, men herom senere. Det var især disse

punkter, der var diskussionsemner på de første generalforsamlinger.

Foreningen af Kvægavlsassistenter var oprindeligt foreningens navn, hvad for øvrigt var mere dækkende, for den uddannelse vi havde fået og arbejdet vi skulle udføre.

Der var morgenarbejdet på tyrestationen, med sædudtagning og dens undersøgelse før fortyndning og fordeling af sædportioner til andre inseminører, og det var hver morgen.

Kørselstaksten var forskellig i de enkelte foreninger, men i almindelighed en pris som blev reguleret i forhold til de stigende benzinerpriser, dette blev af nogle inseminører forvaltet på en måde, så skattevæsenet blev interesseret. Det blev en landeplage.

For at komme ud af den pine foreslog Inseminørforeningen, at få vores kørselstakster honoreret efter samme takster som statens tjenestemænd. Vi havde et møde med ligningsdirektør Begstrup i København. En fuldt ud ligestilling som tjenestemanden kunne ikke tilkendes os. Dette ville også indebære, at der ingen beskatning blev af den merpris for en brugt vogn, end bilen var nedskrevet til. Vi accepterede kilometertaksten for tjenestemænd, det var en nedgang af kørselshonoraret, men vi slap ud af skattevæsenets kløer. Det nagede os meget,

at der skulle være forskel på statens folk og landbrugets folk.

Jeg var på dette tidspunkt indblandet i Venstres politik, og på et møde med finansminister Anders Andersen fremlagde jeg vores problem, han lyttede interesseret og bad om en skriftlig formulering. Der kom først en skriftlig formulering afslag fra Ligningsdirektoratet, men senere må sagen være taget op igen for i en formel skrivelse, blev vi tilkendt hel samme status på kørselsområdet som tjenestemænd.

Vi går tilbage til bestyrelsesarbejdet sidst i 50'erne og først i 60'erne. Det gjaldt om at få alle inseminørerne med i foreningsarbejdet, hvilket det kneb med. De unge mænd, der på dette tidspunkt søgte ind i inseminørarbejdet, var landmandssønner, som havde landbrugsskole og kontroluddannelse og var egnede. Men baggrunden for mange var at blive selvstændig, - overtage faderens gård, tjene til selv at købe ejendom, og det var klart, der var ingen interesse for at tilslutte sig en organisation og betale til den.

Det var, selvom lønnen ikke var stor, en egen tilfredsstillende job, at aflægge besøg hos besættningsejerne. For de fleste af os havde kendskab til staldarbejdet fra tidligere tid. Vi havde ved vores uddannelse fået mere indsigt i sygdom, arvelighed, fodringslære og ved besøg i de mange forskellige besættninger gav det os en baggrund, for at røgte vores job så godt det var os muligt.

I den omtalte tidsperiode, var der mange små kvægavlsforeninger, som var ret selvstændige. Der var godt nok dannet en paraplyforening som hed

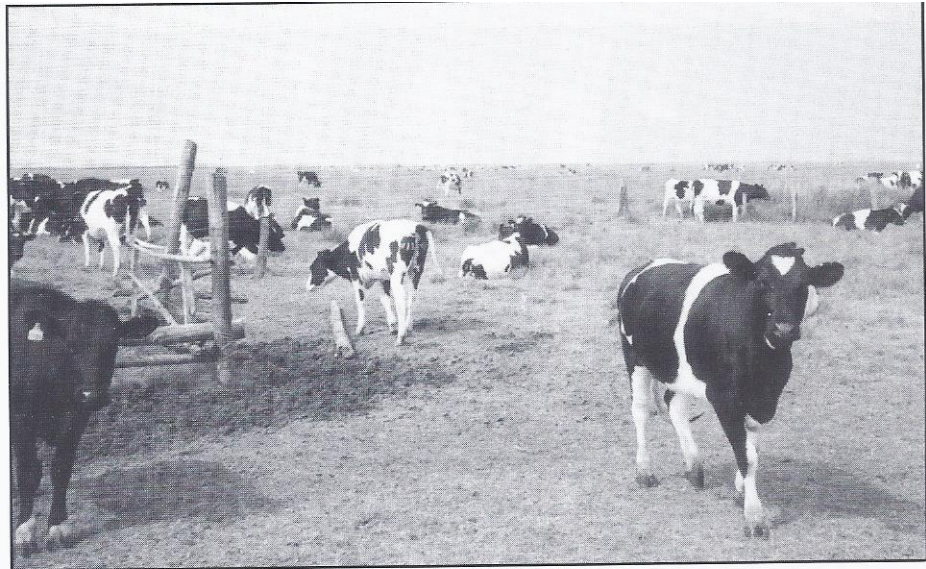
»De samvirkende Kvægavlsforeninger med kunstig sædooverføring«, den var rådgivende og havde ingen beslutningsmagt over for de enkelte foreninger. Dette gav os i Inseminørforeningen ringe vilkår, da vi manglede en kompetent modpart at forhandle vores løn- og arbejdsvilkår med. Det var jo denne forening, der stod som baggrund for vores uddannelse, og så kunne det ikke være rigtig, at ansvaret ikke blev taget alvorlig over for de enkelte lokale bestyrelser.

Vi var bekendt med, at der i enkelte foreninger kunne opstå uoverensstemmelse om et eller andet, hvor der fra arbejdsgiverside blev udtalt til vedkommende inseminør, at han bare kunne rejse. Det ville kun koste et frankeret brev for at få en anden.

Tillidsmandsordningen, som jeg før har berørt, var os en hjælpende hånd, for at følge vilkårene i de enkelte foreninger.

Resultatet om mere ensartethed var ønskelig, det var bestyrelsens opgave, da der ikke fra kvægavlsforeningens side, var udsigt til sammenhold om deres forening, måtte vi foretage os noget. Ønsket om, at vi tilsluttede os en større organisation opstod, det kunne der gå politik i og dette ønskede vi ikke. L.O. ville være os behjælpelig, der blev også afholdt nogle møder. Men mange af vores medlemmer var ikke for L.O., de var landmandssønner, det vidste vi, de skulle ikke have noget med arbejderbevægelsen at gøre.

Af interesseorganisationer fandt vi frem til F.T.F. »Foreningen af Tjenestemænd og Funktionærer«, som står upolitisk. Efter store overvejelser og

forhandlinger blev Inseminørforeningen fuldgældig medlem af F.T.F. fra 1. januar 1967.

Det gav vores organisation og især bestyrelsen en baggrund, et rygstød til at finde vores plads på lige fod med andre organisationer.

Sekretariatet i F.T.F. holdt os løbende underrettet om lønudvikling og forberedte vores krav over for foreningen af de samvirkende kvægavlsforeninger. Den var ikke medlem af nogen arbejdsgiverforening på dette tidspunkt, hvad vi godt vidste, derfor stod de ret ene.

Et udkast til en ny kontrakt som indeholdt visse lønforbedringer blev tilsendt D.S.K., men dette blev forkastet. Det indebar nu for os muligheden, at få en dommer til at udarbejde et mægglingsforslag. Alle kvægavlsforeninger blev orienteret og alle insemi-

nører måtte tilstille deres respektive forening deres opsigelse og samtidig sende en kopi til Inseminørforeningen. Det resulterede i, at vi lå inde med 291 opsigelser af 308 mulige - det var spændende dage. Kunne vi holde til dette? Der var sat en tidsfrist på, og den blev overholdt.

Tilbudet kom, og på et møde i F.T.F. vedtog vi at acceptere, så det hele blev afbløst, hvorefter vi fik en væsentlig forbedring ud af det.

Nu p.t. 1. september 1996 er det 10 år siden jeg fratrådte som aktiv inseminør, men jeg er fortsat passiv medlem af Inseminørforeningen. Gennem de 18 år i bestyrelsen, har jeg truffet mange mennesker, nogle husker man tydelig i dag, hvad de stod for og deres medhjælp til samarbejde - det vil jeg takke dem for.